

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 91/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. A., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. M. K., N., ktorou namieta porušenie svojich bližšie neoznačených práv uznesením Okresného súdu Piešťany č. k. 3 Pp 24/08-89 z 27. marca 2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 4 Tos 38/2008-110 z 5. júna 2008, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 29/2008 z 12. novembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky bola 5. februára 2009 doručená sťažnosť Ing. M. A., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., N., podpísaná jeho právnym zástupcom, v ktorej sa uvádza:

„Svojím právnym zastupovaním v tomto konaní pred Ústavným súdom SR ma poveril sťažovateľ na základe plnej moci zo dňa 24. 01. 2009. Toto plnomocenstvo Vám v prílohe predkladám.

Dôkaz - plnomocenstvo zo dňa 24. 01. 2009.

Sťažovateľ bol trestne stíhaný pre trestný čin vraždy, znásilnenia a porušovania domovej slobody, ktorá vec sa viedla pred Najvyšším súdom SR Bratislava pod č. 4 To 36/2004, ktorých trestných činov sa mal dopustiť spoločným konaním s B., K., B., Č., D. a L. na poškodenej alebohej L. C.

Je potrebné uviesť, že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený za uvedené skutky v roku 1982 ktoré konanie sa viedlo na Krajskom súde v Bratislave pod č. 1 T 6/82.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Českej a Slovenskej Federatívnej republiky zo dňa 19. 10. 1990 pod č. 2 Tzf 5/90 bol pôvodný rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 9. 1982 pod č. 1 T 6/82 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 4. 1983 sp. zn. 1 To 17/83 zrušené pre porušenie zákona v ustanovení § 2 ods. 5, § 256 TP v neprospech obvinených.

Trestné konanie v tomto konkrétnom prípade trvá už od r. 1981. V zmysle vyššie uvedeného sa na všetkých obžalovaných hľadí ako na nevinných - zásada prezumpcie neviny.

Konanie bolo obnovené - a sťažovateľ bol právoplatne odsúdený za uvedené trestné činy na trest odňatia slobody 15 rokov nepodmienečne so zaradením do III. NVS rozsudkom KS Bratislava zo dňa 20. 1. 2004 sp. zn. Z-2 1 T 36/90, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 4. 12. 2004 sp. zn. 4 To 36/2004.

Sťažovateľ si písomným podaním zo dňa 14. 1. 2008 požiadal prostredníctvom obhajcu JUDr. M. K. o podmienečné prepustenie z výkonu uloženého trestu na slobodu. Vo svojom návrhu som uviedol, že výkon trestu odňatia slobody mám od 19. 12. 2006 a v súčasnosti som zaradený pre výkon trestu do II. NVS v ÚVT OS Leopoldov.

Uznesením Okresného súdu v Trnave sp. zn. 2 Pp 22/07 zo dňa 31. 7. 2007 sa mi odpustil jeden rok z uloženého trestu, nakoľko som bol účastný amnestie prezidenta republiky zo dňa 1. 1. 1990. Momentálne si odpykávam trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov v zmysle rozhodnutie NS SR zo dňa 4. 12. 2006 sp. zn. 4 To 36/2004.

Vo svojej žiadosti poukázal na to, že na základe amnestie mu bola odpustená výmera 1 roka z uloženého trestu a v zmysle § 67 ods. 1 zák. č. 300/2005 Z. z. môže byť osoba odsúdená za obzvlášť závažný zločin podmiennečne prepustená z výkonu trestu až po výkone $\frac{3}{4}$ uloženého trestu odňatia slobody. Tu poukázal na to, že $\frac{3}{4}$ z uloženého trestu mu uplynuli 13. 1. 2008.

Súd žiadosti sťažovateľa vyhovel a svojim uznesením zo dňa 27. 3. 2008 ho podmiennečne prepustil a určil mu skúšobnú dobu na 3 roky. V danom prípade prokurátor namietal, že nemá splnené $\frac{3}{4}$ z uloženého trestu, nakoľko amnestiu nie je možné brať do úvahy a preto treba vychádzať z $\frac{3}{4}$ z 15 rokov. Prvostupňový súd bol však toho názoru, že v danom prípade nemožno vychádzať výhradne z doslovného výkladu ustanovenia § 67 ods. 1 Tr. zák., ktorý v prípade odsúdenia za obzvlášť závažný zločin ako podmienku pre podmiennečné prepustenie stanovuje vykonanie $\frac{3}{4}$ uloženého trestu odňatia slobody, bez náležitého posúdenia a zhodnotenia tej skutočnosti, že z právoplatne uloženého trestu odňatia slobody bola odsúdenému časť tohto trestu odpustená, teda časť trestu zanikla. Pre odôvodnenie svojho názoru uvádza aj to, že Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinný do 1. 1. 2006 v ustanoveniach § 61 ods. 1 a § 62 ods. 1 okrem iných podmienok pre rozhodnutie o podmiennečnom prepustení stanovil aj presne vymedzenú časť vykonania trestu, a síce vo všeobecnej rovine vyžadoval vykonanie polovice uloženého alebo podľa rozhodnutia prezidenta republiky zmierneného trestu odňatia slobody a v prípade trestných činov taxatívne uvedených v § 62 ods. 1 (medzi ktorými o. i. uvádzal aj trestný čin vraždy podľa § 219), ako aj v prípade obzvlášť nebezpečného recidivistu alebo osoby odsúdenej na výnimočný trest odňatia slobody, vyžadoval vykonanie dvoch tretín uloženého trestu odňatia slobody. Pritom ani tento Trestný zákon účinný do 1. 1. 2006 výslovne neuvádzal, že v prípadoch uvedených v § 62 ods. 1 je možné podmiennečné prepustenie po výkone dvoch tretín podľa rozhodnutia prezidenta republiky zmierneného trestu odňatia slobody. Vychádzajúc z právnych názorov publikovaných v českej a slovenskej odbornej trestnoprávnej literatúre (napr. Trestný zákon, Komentár, Autori: Šámal, Púry, Rizman, Vydavateľstvo C. H. Beck, 4. prepracované vydání, str. 491 alebo Trestný zákon, Stručný komentár, Autori: Stiffel, Kočica, Vydavateľstvo Manz, Bratislava, str. 140), ako aj z právnej praxe výkonom dvoch tretín uloženého trestu odňatia slobody treba rozumieť aj výkon dvoch tretín trestu zníženého alebo zmierneného rozhodnutím

prezidenta republiky. Uvedené konštatovanie v danom prípade nie je v neprospech odsúdeného, možno ho analogicky aplikovať aj v posudzovanom prípade a vychádzať pritom, ako je uvedené vyššie, najmä z účinkov rozhodnutia o použití amnestie udelenej prezidentom vedúcich k zániku časti odpusteného trestu.

Senát Okresného súdu preto pri posudzovaní tejto otázky, teda splnenia formálnej podmienky pre rozhodnutie o podmienenečnom prepustení prihliadajúc na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že v danom prípade je podmienku vykonania časti trestu odňatia slobody, teda vykonanie jeho $\frac{3}{4}$ potrebné posudzovať z výmery trestu zmierneného na základe rozhodnutia súdu o použití amnestie udelenej prezidentom republiky, to znamená z výmery 14 rokov. Táto podmienka je v danom prípade splnená, pretože $\frac{3}{4}$ z výmery 14 rokov predstavujú 10 rokov a 6 mesiacov a odsúdený ku dňu rozhodovania o návrhu na podmienenečné prepustenie vykonal časť trestu predstavujúcu 10 rokov, 7 mesiacov a 15 dní.

Toto rozhodnutie napadol sťažnosťou prokurátor, ktorý namietal, že v danom prípade nie je možné aplikovať analogicky pri posudzovaní prípadu, nakoľko dikcia zákona zmiernenie uložených trestov pri obzvlášť závažných zločinov na podklade amnestie prezidenta republiky neumožňuje. Tento názor si osvojil i KS v Trnave a zrušil napadnuté uznesenie v celom rozsahu a svoju žiadosť zamietol, pričom uviedol, že nemám splnené $\frac{3}{4}$ z uloženého trestu t. j. z 15 rokov, nakoľko v dikcii zákona nie je jasne stanovené, že pri obzvlášť závažnom zločine sa trest zmierňuje rozhodnutím prezidenta republiky. Súd ďalej uvádza, že to bol zámer zákonodarcu a preto do dikcie zákona priamo nestanovil zmiernenie trestu pri obzvlášť závažnom zločine.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal sťažovateľ za to, že rozhodnutie Krajského súdu v Trnave je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a preto napadol toto rozhodnutie dovolaním na NS SR, aby dovolací súd určil termín verejného zasadnutia, na ktorom zruší napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, nakoľko Krajský súd pochybil pri aplikovaní zákonných ustanovení a prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby toto rozhodnutie znova prerokoval a rozhodol.

Dňa 1. 12. 2008 bolo doručené sťažovateľovi a jeho právnemu zástupcovi Uznesenie NS SR č- 3 Tdo 29/2008 ktorým NS SR odmietol dovolanie v zmysle § 382 TP

s odôvodnením, že proti uvedenému napadnutému rozhodnutie KS Trnava dovolanie nie je prípustné.

Nakoľko sťažovateľ sa cíti byť poškodený na svojich právach nemá inú možnosť ako podať túto sťažnosť na Ústavný súd SR nakoľko boli porušené jeho ústavné práva a to, aby bol po výkone 2/3-ín uloženého trestu prepustený podmienene na slobodu resp. aby o jeho žiadosti bolo konané.

Preto je potrebné, aby ústavný súd daný právny stav preskúmal a rozhodol, že takýmto postupom KS Trnava zo dňa 5. 6. 2008 zn. 4 Tos 38/2008 boli porušené jeho práva.“

Ústavný súd po predbežnom preskúmaní sťažnosti sťažovateľa zistil, že neobsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže v predložennom znení najmä neobsahuje, akého rozhodnutia sa sťažovateľ domáha (petit), neobsahuje označenie základných práv a slobôd sťažovateľa, ktoré boli, resp. mali byť podľa jeho tvrdenia porušené, a neobsahuje jednoznačné označenie právoplatného rozhodnutia, ktorým sa porušili, resp. mali sa porušiť základné práva alebo slobody sťažovateľa, a nie je v nej jednoznačne označené, proti komu smeruje [Okresný súd Piešťany, Krajský súd v Trnave alebo Najvyšší súd Slovenskej republiky (?)].

Vzhľadom na uvedené ústavný súd prípisom zo 17. februára 2009 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby v lehote 7 dní od doručenia tohto prípisu chýbajúce náležitosti sťažnosti doplnil, a zároveň ho upozornil, že ak na výzvu ústavného súdu v tejto lehote nezareaguje a sťažnosť nedoplní o chýbajúce náležitosti, ústavný súd ju môže odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Právny zástupca sťažovateľa a ani sťažovateľ na výzvu ústavného súdu v určenej lehote a ani do dňa predbežného prerokovania sťažnosti nezareagovali.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Z obsahu sťažnosti a priloženej dokumentácie sa dá usudzovať, že sťažovateľ ňou namieta porušenie svojich bližšie neoznačených „ústavných práv“ uznesením Okresného súdu Piešťany č. k. 3 Pp 24/08-89 z 27. marca 2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 4 Tos 38/2008-110 z 5. júna 2008, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 29/2008 z 12. novembra 2008.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti konštatoval, že sťažnosť sťažovateľa neobsahuje v predloženej znení všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde, a to napriek tomu, že ústavný súd vyzval jeho právneho zástupcu na

odstránenie nedostatkov sťažnosti sťažovateľa, pričom ho zároveň upozornil, že ak na výzvu ústavného súdu v určenej lehote nezareaguje a sťažnosť nedoplní o chýbajúce náležitosti, ústavný súd ju môže odmietnuť. Zároveň ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažovateľ doručil ústavnému súdu 3. februára 2009 obsahovo porovnateľnú sťažnosť, ktorou tiež namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 4 Tos 38/2008-110 z 5. júna 2008, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 29/2008 z 12. novembra 2008, ktorá je vedená pod sp. zn. Rvp 168/09 a o ktorej ústavný súd koná.

Keďže právny zástupca sťažovateľa (oprávnený na základe predloženého splnomocnenia vo veci tejto sťažnosti za sťažovateľa) v určenej lehote a ani do dňa predbežného prerokovania sťažnosť nedoplnil, pričom zároveň ide o sťažnosť vo veci, o ktorej už ústavný súd koná v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 168/09, ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, ako aj z dôvodu neprípustnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2009